

PETRAS KALTENIS

Mano mokytojas

Džiugu, jog turiu galimybę pasidalinti savo įspūdžiais apie gerbiamą profesorių Petrą Kaltenį.

Pirmiausia, jis man buvo ir yra Mokytojas, padėjęs pažinti vaikų nefrologiją. Iš tikro manau, kad jį drąsiai galima vadinti Lietuvos vaikų nefrologijos tėvu, nes jis ne tik pats puikiai išmanė šią sritį, bet ir kvietė jaunesnius žmones sekti savo pėdomis, uždegdavo juos noru siekti daugiau, niekada negailėjo žinių, patarimų, savo ryšių ir pažinčių. Tai Profesorius išmokė mane pažvelgti į pasaulį plačiau, neužsisklęsti tik Lietuvoje, o bendradarbiauti ir su Vakarų kolegomis.

Jis visą laiką galvojo, kad gydytojas, dirbantis Universiteto ligoninėje, neturi būti tik gydytojas, bet ir mokslininkas bei pedagogas. To visomis savo išgalėmis siekė. Ir tik jam galiu būti dėkinga, kad vos pradėjus dirbti Vilniaus universiteto vaikų ligoninėje, jis pakvietė mane atlikti ir mokslinį darbą, ir dirbti su gydytojais internais. Iš visų šių trijų „rolių“ pačiam Profesoriumi, ko gero, mieliausias buvo mokslininko darbas. Jis visą laiką kėlė ir kelia labai aukštus mokslininko reikalavimus. Man labai imponavo jo domėjimasis ir pastovus užsienio literatūros skaitymas, įsigilinimas į esmę, preciziškumas ir nuoseklumas. Visi žino Profesoriaus tobulą lietuvių kalbos mokėjimą, bet mažiau žinoma, kaip puikiai jis sugeba rašyti mokslinius straipsnius pats. Kadangi esame daugelio straipsnių bendraautoriai, dažnai tiesiog nustebdavau, kaip paprastai, logiškai jis dėsto mintis, kaip rašo tik tai, ką pats gerai žino. Ypač suintriguodavo sugebėjimas užbaigti straipsnį ar tiesiog tezes. Atrodo, padarei kažkokį darbėlį, rezultatai yra, aptarimą dar šioki toki pavyksta sukurti, bet kokias išvadas padaryti, kad straipsnį priimtų į recenzuojamus žurnalus, jau ir nebežinai. O Profesorius žino. Ir kartais net pati nustebdavau, kaip mums taip gerai pavyko.

Rašau apie Profesoriaus kaip darbuotojo charakteristiką, bet noriu neužmiršti ir paprastų žmogiškų savybių, kurios jį puošia. Kartais atrodo, kad Profesorius galėtų daugiau kalbėti, net garsiau, kad jį išgirstų ir tie, kurie nenori girdėti. Gal kartais jis per mažai pastebimas, nes elgiasi kukliai. Bet savybė, kurią labiausiai jame gerbiu - tai gebėjimas neįžeisti žmogaus, tai - grakšti tolerancija, pagarba žmogui. Šias jo savybes yra pastebėję ir kolegos užsienyje.

Profesorius visada mylėjo vaikus: gal dėl to jis tapo vaikų ligų gydytoju? Dar atsimenu tą vaizdą, kai Žvėryne Profesorius eina su savo trimis vaikais už abiejų rankų. O dabar jis - fantastiškas senelis. Tai net trukdo jam dirbti. Kartais jis sako nenorintis užėiti į palatą, nes sunkiai sergantis konsultuojamas ligonis yra tokio paties amžiaus kaip jo anūkas, ir jam labai sunku. Taip Profesorius pradėjo konsultuojamus ligonius matuoti ir lyginti su savo anūkais ir dar labiau juos užjausti.

Tikiu, kad jo darbai dar nebaigti, kad dar ne vienas ligonis susilauks jo rūpestingos apžiūros, ne vienas medikas mokysis iš straipsnių. Tik dabar tai jau taps antraeilium dalyku, pirmenybę teikiant mažiesiems šviesuliams - anūkams.

Augustina Jankauskienė